

Cartes

Agraïment al centre sociosanitari de Salt

Família Gálvez Clavel. SALT.

En els moments difícils de la vida valorem i apreciem de manera especial les actuacions positives i l'empatia que les persones tenen amb nosaltres. Dins la pena que ens va tocar viure, ens queda la tranquil·litat que la Rosa no va patir i que va ser atesa des del principi fins al final amb tendresa, cura i professionalitat. En aquells moments vàrem poder observar que la gent que passa pel Sociosanitari del parc Hospitalari Martí i Julià (IAS) està molt ben atesa:

A quin lloc heu vist que la doctora passegi amb un pacient o que li doni el dinar? Aquesta és la doctora que va tenir la Rosa: sempre parlant amb la persona i amb la família (no amb la pacient i els acompanyants) comprensiva, propera, dolça i, sobretot, una gran professional. Per això i per molt més: moltes gràcies Dra. Remei Girona.

Per les mirades de tranquil·litat que ens transmetíeu i per fer-nos saber que, tot i els 89 anys de la Rosa, no donàveu les coses per perdudes: gràcies a tot el col·lectiu d'infermeria.

Per la senzilla i tendra manera amb què et vares acomiadar de la Rosa, gràcies Cristina.

Per la companyia i els ànims que ens vàreu donar, gràcies a totes i a tots els auxiliars.

Per les pregàries i l'ajuda espiritual i per resar cada dia amb la Rosa, moltes gràcies mossèn Josep M. Tor.

Al personal de neteja, que preguntàveu com estava la Rosa: moltes gràcies

A tots, us agraïm de tot cor l'atenció que vàreu tenir amb la nostra estimada mare/àvia Rosa, ja que vareu mostrar ser uns grans professionals i tenir una gran humanitat. Sempre us recordarem amb molta estimació, us desitgem el millor i que us deixin seguir realitzant la vostra feina. Esperem que la crisi i les retallades no us afectin, ja que ni vosaltres ni els pacients en teniu la culpa.

Renoi quina

sorpresa!

M. ÀNGELS ALSINA I BOSCH. BESCANÓ.

Més de la meitat dels catalans, el 56,7%, tenen el castellà com a llengua inicial, davant d'un 35,3% que tenen el català. Els nouvinguts que parlen català no arriben al 40%. Són dades del primer estudi sobre «Coneixements i usos del català a Catalunya 2010», elaborat per l'Institut d'Estudis Catalans (IEC).

Saber això portarà molts problemes als defensors del bilingüisme, Ciutadans i Partit Popular, als quals se'ls girarà feina: hauran de reformar el seu programa electoral per poder fer unes lleis que ajudin al català a situar-se, almenys, en el 50% i aconseguir així el seu tan proclamat bilingüisme.

Els sempre ens han dit que el castellà estava en inferioritat de condicions, però ara ha resultat que potser no és el castellà el que necessita protecció, sinó el català... renoi quina sorpresa!

Alicia Sánchez-Camacho ha declarat que tan bon català és qui parla en espanyol com qui parla en català. Però... és català qui pensa i s'expressa sempre (o normalment) en espanyol, defensa els interessos de Madrid per sobre dels de Catalunya i s'identifica majoritàriament amb els símbols i la cultura espanyols?

Davant de la tan aferrissada defensa del castellà (també per via judicial...) que fan aquests esmentats partits, m'entra el dubte de si hem de deixar de parlar en català i passar-nos al castellà per poder ser catalans... Però jo sé que qui no estima la seva llengua no estima el seu país. Sort que encara hi ha el seny català per saber que, com deia Francesc Ferrer i Gironès, «qui estima la llengua, la fa servir».

Esperant Sant Jordi

Josep Lluís Felipe i Cuyàs. bescanó.

Josep Pla: «No sóc més que un pur i simple pagès, un rústic sofisticat per la cultura», així es qualificava a si mateix, va morir un 23 d'abril de 1981, precisament en la Diada de Sant Jordi. L'enterrament es va fer tal com Pla

desitjava: l'abat que ell va designar va fer la missa, es van dir les oracions que Pla va triar, es va escoltar la música que havia demanat i el van sepultar al cementiri que ell havia decidit i, a més, va ploure, cosa que Pla havia deixat dit que li agradaria molt que passés.

Tornant de l'enterrament de Josep Pla, M· Àngels Anglada va escriure «Mentre llegeixin ulls». Divuit anys després ella moriria també en plena Diada de Sant Jordi, la de 1999.

Davant la proximitat d'aquesta diada és bo recordar-los i recordar que la festivitat de Sant Jordi, el 23 d'abril, va ser creada ja l'any 1200 i que a l'any 1456 les Corts Catalanes va declarar Sant Jordi Patró del País Catalans. Recordar també que des de l'any 1926 se celebra la Diada Catalana de la Fira del Llibre i que a l'any 1995 la Unesco va fer del 23 d'abril el Dia Mundial del Llibre i dels Drets d'Autor.

Amb la voluntat de treballar per a la recuperació de tot allò que expressi la nostra identitat, faig una crida a tots els ciutadans perquè el dia 23 d'abril posin la senyera i/o l'estelada al balcons.

Catalanoparlants i castellanoparlants, del país i nouvinguts, compartim conjuntament aquest mateix vaixell que és Catalunya. Tots, doncs, hem de reivindicar amb il·lusió aquesta Diada històrica, que és patrimoni de tots.

Visca Sant Jordi i Visca Catalunya!

Diada de Sant Jordi

Mariona Vila Bosch. llançà.

S'acosta la diada de Sant Jordi. Una festa tan nostra i tan alegre que fins i tot ens l'han copiada des de Madrid (dia del llibre) fins a Tòquio. Em pregunto quin deu ser el motiu pel qual la tradició és regalar un llibre al nostre marit, xicot o company i per què ells a nosaltres ens obsequien amb una rosa. Segur que trobaríem molt poques dones, per no dir cap, que no els agradin les flors. Només cal donar un cop d'ull a les finestres, balcons i terrasses de qualsevol població. No es tracta de posar en peu de guerra ningú, però, seria apropiat que les senyores i noies reivindicuessin que els nostres homes es rasquin una mica més la butxaca i regalin un llibre i una rosa.

No deu ser que en el fons ens creuen incapaces de llegir un llibre i per això el regal és una rosa per posar a la florera? Recordin allò de «mujer florero»...

Hem de canviar

d'entrenador

francesc a. picas. la jonquera.

Quan un equip de futbol perd quatre partits seguits, l'entrenador ja pot preparar les maletes. La direcció el tirarà al carrer. Rodríguez Zapatero fa quatre anys que li fan gols pels quatre costats i continua rialler i optimista. L'economia espanyola sofreix una crisi que no hi ha forma de remuntar. Estem arribant a cinc milions de treballadors que han perdut la feina. L'Estat està endeutat als països de l'euro amb milers de milions. Maldecaps tindrà a pagar-los el govern que el succeeixi. El poble, segons les enquestes, no creu en les promeses de Zapatero, que cada vegada que obra la boca menteix. Els pobres espanyols estan sofrint les conseqüències de la seva mala política.

Espanya necessita un govern intel·ligent en economia i finances, un nou govern que fomenti l'obertura de nous treballs, de noves fàbriques i de noves empreses. Aquesta és l'autèntica solució de la crisi. Un nou govern que inspiri confiança al capital i estimuli la creació de noves indústries. Que faci renéixer les esperances als treballadors. Que infongui seguretat al món globalitzat i als mercats internacionals. Que l'Estat administri una economia pública sense tripjocs. Què espera el senyor Zapatero a jubilar-se? Encara haurem d'esperar un altre any d'equivocacions, i de falses esperances?

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/04/15/cartes/480037.html>